

MOTIONER

VÄCKTA HOS

STOCKHOLMS STADSFULLMÄKTIGE

ÅR 1917.

N:r 26.

Av herr **Lind**, *ang. anslag till premier för dödande av kråkor.*

Till Stockholms stadsfullmäktige.

Under resor till olika delar av landet har jag, särskilt om eftersomrarna och höstarna, haft rika tillfällen att göra iakttagelser beträffande kråkornas skadegörelse. Nästan överallt har man å sädesfälten kunnat se stora svämar av dessa glupska skadedjur. Jag har ej kunnat underlåta att göra den reflektionen, om vi i dessa tider, då Sveriges folk så väl behöver all bröd- och fodersäd, som kan frambringas inom landet, verkligen ha råd att föda dessa stora fågelskaror och om icke kraftiga åtgärder borde vidtagas för kråkstammens reducering.

Särskilt riklig synes kråkstammen vara i den huvudstaden omgivande landsbygden. Där äro fälten höstetid formligen »svarta» av kråkor. Att så är förhållandet torde till icke ringa grad bero av följande omständigheter. Landsting, hushållningssällskap och andra offentliga institutioner anslå medel att utgå som premier för dödande av kråkor. Ersättnings storlek pr dödad kråka varierar rätt mycket, eller från 10 ända upp till 25 öre, i något fall ännu mera. Då några dylika premier för dödade kråkor icke utbetalas av Stockholms stad, trots det att staden numera förfogar över markområden av rätt avsevärt omfång, ha kråkorna inom huvudstadens område funnit en fristad, där de ej på något sätt störas och där de dessutom vintertiden finna riklig tillgång på den annorstädes mera knappa födan. Inom huvudstadens område häcka också kråkfåglarna i stor utsträckning och dit församlas de i många tusental

vid vissa tillfällen, när viktigare »rådplägingar» inom kråkvärlden gå av stapeln.

Lämpligheten av att kråkorna på detta sätt fredas inom Stockholms stads område kan emellertid med fog ifrågasättas. Visserligen drabba de förluster, som kråkorna åsamka befolkningen i den huvudstaden omgivande landsbygden, icke direkt invånarna i Stockholms stad, men då dessa glupska skadedjur i icke ringa mån minska skördarna, i främsta rummet för de lantmän, som producera för avsättning i huvudstaden avsedda livsmedel, torde billighet och rättvisa kräva, att Stockholms stad i fråga om kråkstammens minskning vidtager liknande åtgärder som landsting och hushållningssällskap.

Nu kan det naturligtvis icke vara önskvärt, att staden skulle uppmuntra en viss kategori av jaktlystna personer att idka kråkskytte på stadens marker. Redan nu har stadens skogstjänsteman rätt svårt att hålla dessa objudna »jaktvänner» borta från stadens område. Saken skulle dock enligt mitt förmenande lätt kunna ordnas på det sätt, att stadsfullmäktige ställa till lantegendomsnämndens förfogande ett årligt belopp, som sedan finge av nämndens jägmästare på lämpligt sätt disponeras för ifrågavarande ändamål. Jägmästaren kunde då träffa avtal med skogvaktare och andra lämpliga personer att mot viss premie för varje dödad kråka idka skytte av dessa fåglar. Premiernas storlek finge man naturligtvis rätta efter gällande pris å ammunition och med tanke på att skälig ersättning beredes jägarna.

Med anledning av det anförda tillåter jag mig vördsamt hemställa, att stadsfullmäktige behagade

anslå ett belopp av femton hundra (1,500) kronor att ställas till lantegendomsnämndens förfogande att användas som premier för dödade kråkor, samt

att under förutsättning av bifall härtill nämnda belopp måtte upptagas i 1918 års stat.

Stockholm den 7 maj 1917.

Gustaf Lind.